

Arrest

nr. 200 023 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 februari 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 3 mei 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 16 mei 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.02.2017 werd ingediend door:

L.(...), E.(...) (...)

Nationaliteit: Albanië

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde document, namelijk een uittreksel uit bevolkingsregister/persoonsgegevens, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Immers, dit document toont niet aan dat de drager van het document dezelfde persoon is die omschreven wordt in het document. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

(...)”

1.3. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 mei 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zijn eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van “(...) artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. (...)”. Verzoeker stelt daarbij als volgt:

“(...)

De bestreden beslissing wijst de aanvraag als onontvankelijk af omdat ze niet vergezeld zou geweest zijn van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze verplichting.

5

Artikel 9bis § 1 bepaalt als voorwaarde voor de aanvraag dat de vreemdeling over 'een identiteitsdocument' beschikt.

De bestreden beslissing herleidt deze wettelijke bepaling tot internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart.

De bestreden beslissing stelt dat de omzendbrief van 21.6.2007 'bovendien' stelt dat de identiteit en nationaliteit bewezen worden door een internationaal paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart.

De beslissing past de omzendbrief toe (het woord 'bovendien' is niet gepast daar dit zou inhouden dat er naast de wet nog een andere wettelijke basis zou zijn waarop men zich steunt, terwijl gewoonweg de omzendbrief wordt toegepast).

Een omzendbrief is geen wettelijke bepaling en heeft in casu geen enkele waarde.

De wet is duidelijk en spreekt over 'een identiteitsdocument'. De wetgever kan hier niet via een omzendbrief een eigen interpretatie aan geven of een voorwaarde aan toevoegen.

Verzoeker heeft bij de aanvraag effectief een identiteitsdocument voorgelegd, met name een 'uittreksel uit het bevolkingregister/persoonsgegevens' van de Republiek Albanië, gemeente T.(...), Bestuurlijke eenheid van 6.9.2016 met vertaling (zie stuk). Dit is een geldig identiteitsdocument dat de identiteit en nationaliteit van verzoeker bewijst.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

(...)"

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), erin bestaat dat de betrokkene in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat zij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoeker geen geldige identiteitsdocumenten overmaakte. Verzoeker bespreekt de motieven in zijn middel, waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij aldus in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. *In casu* wordt verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard omdat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat "(...) de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980. (...)"

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."

2.7. Een omzendbrief kan inderdaad geen dwingende regels toevoegen aan de wet en de erin opgenomen bepalingen zijn op zich niet juridisch afdwingbaar (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). De omzendbrief van 21 juni 2007 waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, geeft, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, geen eigen interpretatie aan het begrip 'identiteitsdocument' van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en voegt ook geen voorwaarde aan voormelde bepaling van de vreemdelingenwet toe. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet: "(...) De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.(...)" (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 51K2478/001, p. 33). De omzendbrief van 21 juni 2007 weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt dat "(...) in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.(...)" De beoordeling of een voorgelegd document in aanmerking komt als identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, komt in de eerste plaats aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe op grond van zijn discretionaire bevoegdheid, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris over de omzendbrief beschikt waarin nader wordt uiteengezet wat in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onder het begrip 'identiteitsdocument' dient te worden begrepen.

2.8. Waar verzoeker nog stelt dat hij bij zijn aanvraag wel degelijk een geldig identiteitsdocument heeft voorgelegd die zijn identiteit en nationaliteit bewijst, zijnde een "(...) 'uittreksel uit het bevolkingregister/persoonsgegevens' van de Republiek Albanië, gemeente T.(...), Bestuurlijke eenheid van 6.9.2016 met vertaling (zie stuk) (...)", weerlegt hij hiermee geenszins het motief van de bestreden beslissing dat "(...) dit document (...) niet aan[toont] dat de drager van het document dezelfde persoon is die omschreven wordt in het document. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart. (...)"

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT